

Gledališče

Avtorski projekt:
Ljubezen do bližnjega
SNG Nova Gorica

★★★★★

Ko je hrvaški angažirani performer Siniša Labrović na gusle preigral rumenjaka *Glorio* v celoti, je s tem kot da hotel povedati, da je tračanje zamenjalo epiko, postalo privilegirano mesto tvorbe nadomestne mitologije in da po zanažajski logiki marsikaj epskega ugledamo kot prozaično in trač. Potem pečejo že uležane na žaru, izpostavljeni, če ne tudi pomembni, odpirajo duri in srca teve ekipam, ki zlahka penetrirajo v stanovanja in intimo, izpovedovanja in spovedovanja vseh vrst so vseprisotna.

Razumemo, da tisti, ki verjamejo, da gledališče ni nič manj, potem poskušajo enkrat s 'šokantnim razkrivanjem', če uporabimo rumenjaško dikcijo, pokazati zakulisje estrade na odrih nacionalnih gledališč, opozoriti na razpoko med zabavljajem in artistom, kadar se drenjata v istem telesu, drugič se poskušajo človeškemu, nadvse človeškemu, približati z oluščanjem vseh obrambnih okopov in mask in odkopavanjem spomina. Tokratni (skoraj) 'do nazga' in 'brez igranja, prosim' so režiser Lorenzi in ekipa zastavili kot iskanje ljubezni. Do bližnjega, kakor do samega sebe. Menda na podlagi romana Pascala Brucknerja, čeprav ga ni v uprizoritvi niti v sledovih. Je odskočišče in gledališki list, poln zadreg s prvim poljubom, masturbacijo, orgazmom, prvega se ne pozabi nikoli, vedno prvi, kar je tudi izbrana tema skrivnosti mladih src, pri čemer so igralci seveda v pisanju naturščiki in prispevki v gledališkem listu podobni tistim v šolskih glasilih.

OCENJUJEMO

Če so prej igralci spregovarjali o ozadjih, ki so se najpogosteje ukvarjala z razmerami v gledališču in morebitnimi medsebojnimi napetostmi – recimo Oliver Frljić –, so zdaj v *Ljubezni do bližnjega* kar najbolj ogoleli na odru s svojo intimo. Do nje so prišli po spodbuženem vrtnanju in nam jo zdaj kot da neposredno in necenzurirano predstavljajo. V mešani formi; enkrat neposredni nagovori občinstva, o začetniških zagatah z ljubeznijo in končni grenkobi, drugič kot popevanje, enkrat kar najbolj naravnost, drugič z več zatekanja v literarizacijo. Ob standardni Lorencijevi ekipi, scenografu Branku Hojniku, dramaturgu Maticu Starini, kostumografiji Belindi Radulović in skladatelju Branku Rožmanu, ki so zaradi izrazite antispektakelskosti uprizoritve tokrat potisnjeni v ozadje, nastopi velik del novogoriškega ansambla, obogaten z dvema močnima zunanjima igralcema, Vesno Vončina in ravno prav eni-

gmatičnim in sugestivnim Žigom Saksidom, ki poda svoj prispevek v zasekanih in s pristno zgroženostjo in jezo izpovedanih stavkih. Rezultati ostalih so različni, tako glede vpogleda v intimo kot glede radikalnosti izkušnje, ki so jo odkopali. Uprizoritev ima nekaj valov, o katerih se zdi, da se bodo fugasto pre/z/vijačili, vendar postopno razpada in se konča z navzkrižnim zahvaljevanjem, kot pomirljivo občestveno-konstitutivno srečanje.

Tokratna 'pot iz sveta literature v svet telesa' na odre ne prinaša nič posebno novega, tovrstne postopke smo na manjših in eksperimentalnih odrih že videli, le da morda tokrat umanjkanje rezultata, in pride bolj občutek, da gledamo surovino, gradivo, ki bi ga bilo treba še poglobiti in drugače formalizirati, da bi se zaradi velikosti in izpostavljenosti odra in posledično distanciranega občinstva polnejše izrazilo.

MATEJ BOGATAJ

